

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, a 2012. év szeptember hó 18. napján** megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Ítéletet:

A nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B.907/2011/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított cselekmények közül 1 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás bűntette kísérlete, 2 rb. a Btk. 171. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége és 1 rb. a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel visszaélés bűntette miatti bűnösség megállapítását mellőzi.

A próbára bocsátást megszüntető rendelkezést azzal egészíti ki, hogy egyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.XIII.29.388/2008/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.2091/2011. számon kezelt 76., 79., 82., 145-155., 159-161. sorszám alatti vérminta, letapogató, DNS nyomok és kontroll minta, papírlap, lábnyomtöredék, ujjnyom, ruhaszegecs, szőnyegminták, mikronyomok és textilfólia megsemmisítését mellőzi, és ehelyett e tárgyakat a Budapesti Rendőr-főkapitányság Nyomozó Főosztály Rablási Osztályának küldi meg további tárolás végett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 21.050 (huszonegyezer-ötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság a 2011. december 19. napján kelt, 5.B.907/2011/25. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1), (2) bekezdés b) pontja szerinti emberölés büntetvének kísérletében, 2. rb., a Btk. 321. § (1), (5) bekezdés a) pontja szerinti rablás büntetvében, a Btk. 321. § (1), (4) bekezdés a) pontja szerinti 3. rb. rablás büntetvében, a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti 2 rb. visszaélés lőfegyverrel büntetvében, a Btk. 171. § (1) bekezdésébe ütköző 2 rb. foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében és a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző 1 rb. garázdaság vétségében.

Ezért halmazati büntetésül 18 év fegyházbüntetésre, és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletével alkalmazott próbára bocsátás megszüntetésével. Rendelkezett a járulékos kérdésekről: a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, azok elkobzásáról, kiadásáról, illetve megsemmisítéséről; a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

A vádlottat 3. rb. rablás büntette, és 1 rb. lőfegyverrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette, az 1. rb. rablás előkészületének vétsége miatt indult büntetőeljárást pedig megszüntette.

Kötelezte a vádlottat 21.657.864 forint polgári jogi igény megfizetésére a 2. sértett részére, valamint az államnak illeték-, továbbá a felmerült bűnügyi költség megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és a védője jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.717/2011/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Ítéltábla a vádlott indítványára levetítette az 5. cselekmény elkövetésekor az 1. sértett biztonsági kamerái által készített, a vádlott cselekvőségének legrelevánsabb részeit tartalmazó felvételsort (2, 5 és 8 kameraállások).

Ezt követően perbeszédében a vádlott védője kifejtette, hogy az emberölés és a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és iratellenes. Az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést arra, hogy a vádlott az 5. pontban emberölés szándékától vezetve követte el a cselekményét. Ezzel szemben éppen arra ügyelt, hogy ne sérüljön meg senki. Ellentétben a megállapítottakkal a vádlott inkább menekült, nem pedig azzal a szándékkal cselekedett, hogy lelője az őrt. Kétségtávol nem állapítható meg a javára az önkéntes elállás, de az is látható, hogy nem bármi áron akarta elkövetni a bankrablást, ezért az szóba sem kerülhet, hogy a sértett halálát kívánta volna. A védő álláspontja szerint még eshetőlegesen sem lehet következtetni a vádlott ölési szándékára. A többszörös értékelés tilalma alá esik, hogy ugyanazt a cselekményt emberölésnek, és foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetésnek is értékelte a bíróság. A vádlott ezen cselekménye legfeljebb a súlyos testi sértés kísérletét valósíthatta meg. E kieső két bűncselekményre figyelemmel lényegesen enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

Perbeszédében az ügyész felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott olyan sorozatcselekményt követett el, amely magába foglalja a három legnagyobb tárgyi súlyú bűncselekményt. A pénzintézet alkalmazottainak, és ott tartózkodó ügyfeleinek komoly traumát okozott a

bankrablások átélése. Időben előrehaladva a vádlott módszere egyre durvult. Kétségkívül beismerő vallomást tett, azonban akkor, amikor a sok szakértő közreműködésével lefolytatott nyomozás már eredményt produkált. Az elsőfokú bíróság a 2. és 4. vádpontok tekintetében törvényes jogi minősítést alkalmazott. Az 5. vádpontonál azonban tévedett, amikor az emberöléses rablás halmazatát állapította meg, szemben a BH.167/2005. számú eseti döntésben írtakkal. Jelen ügyben a rablás, mint enyhébb cselekmény beleolvad ugyanis a nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének kísérletébe. Jogi álláspontja szerint ez a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés esetében nem foghat helyet. A minősítés e szerinti korrigálását indítványozva, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tagadta ölési szándékát, és kérte, hogy ne állapítsák meg terhére az emberölést.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül. Megállapította, hogy a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat, ezek közül az 1. pontban az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést alkalmazott, míg a 3. pontban az eljárást megszüntette. Az elsőfokú bíróság ítéletének ezen rendelkezéseit nem érintette jogorvoslat, ezért a Be. 348. § (2) bekezdése alapján ezek felülbírálatát a Fővárosi Ítéltábla mellőzte.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. Az elsőfokú bíróság az eljárása során beszerezte mindazokat a bizonyítékokat, amelyek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentőséggel bírnak. Meghallgatta mindazokat a tanúkat, akik az egyes vádpontbeli cselekményeknél jelen voltak, a vádlott cselekvőségéről beszámoltak. Az elsőfokú bíróság azokat a szakértőket is meghallgatta, illetve véleményüket az eljárás anyagává tette, akiknek a véleménye releváns volt.

Kiemelést érdemel, hogy a 2. és 4. pontokban nem csupán a vádlott tárgyaláson tett beismerő vallomására alapozta a történeti tényállást. Az e pontokban beszerzett objektív bizonyítékok is alátámasztották a vádlott bűnelkövetői minősítését. A vádlott a 2. pontban eltulajdonította 5. sértett, biztonsági őr PA-63 típusú maroklőfegyverét. E fegyvert használta a 4. pontban elkövetett rablásnál. E körben helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a fegyverszakértő véleményére, amely a helyszínen talált lövedék és töltényhüvely alapján beazonosította ezt a fegyvert (elsőfokú ítélet 22. oldal 3-7. bekezdés). A vádlott ugyanezzel a fegyverrel követte el az 5. pontban írt bűncselekményt, melynek elkövetése után a nyomozóhatóság a PA-63 típusú maroklőfegyvert a helyszínen lefoglalta.

E mellett a 2. és 4. vádpontokban nyomszakértői vélemény is alátámasztotta a vádlotti bűnelkövetőséget, mivel az e pontokban a helyszínen talált lábnyomok megegyeztek a vádlottól a házkutatás során lefoglalt Nike sportcipő lenyomataival (elsőfokú ítélet 18. oldal utolsó bekezdés, 21. oldal utolsó-22. oldal első bekezdés).

A mikronyomokkal kapcsolatosan a másodfokú bíróság annyival egészíti ki az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, hogy a nyomozati iratok 931. oldalán található BSZKI vélemény szerint a 4. és 5. pontban talált mikromaradványok származhatnak ugyanattól a kesztyűtől.

Az 5. pontban a vádlott cselekvősege annál inkább sem volt vitatható, hogy tetten érték a bűncselekmény elkövetésekor, és azonnal őrizetbe vette a nyomozóhatóság. E pontban a vádlott a büntetőeljárás kezdetétől fogva beismerő vallomást tett, melyet az elfogása mellett az előbb megjelölt objektív bizonyítékok is alátámasztanak. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mégis e pontban volt nem minden tekintetben helytállónak mondható. Az elsőfokú ítélet 10. oldal 9. bekezdésében ugyanis azt a ténymegállapítást tette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott által leadott lövés 6. sértett „bal alkarját súrolta”. E megállapítás ellentétes a 11. oldal 3-4. bekezdésében írott, a sértett sérüléseinek orvosszakértői véleményen alapuló leírásával. Márpedig ebből az állapítható meg, hogy a bal alkar sincsont felületének sérülése járulékos lőtényezőről származtatható, mely körülmény kizárja azt, hogy a lövedék akár csak súrolta volna a sértett alkarját. Az itt leírtakból ugyanis az következik, hogy a töltény nem érte el a sértett alkarját, a járulékos lőtényezőről származtatás ugyanis azt jelenti, hogy nem a lövedék, hanem a lövéssel együtt járó egyéb tényező (pl. hőhatás) okozta a sértetti sérülést.

Az elsőfokú bíróság előbbi, a Be. 351. § (2) bekezdés c) pontján alapuló megalapozatlanságát - az előbbi megállapítás ellentétes az iratok tartalmával - a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja, az iratok tartalma alapján a következők szerint orvosolta:

- az elsőfokú ítélet 10. oldal 9. bekezdésében szereplő megállapításokból kirekesztette azt, hogy a célzott lövés 6. sértett bal alkarját súrolta volna.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozott, és a másodfokú elbírálás alapjául szolgál.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor elemzően értékelte az egyes pontokban felmerülő bizonyítékokat, nem tévedett, amikor az 5. pontban azt rögzítette, hogy a dulakodás során nem véletlenül „sült el” a vádlott fegyvere, hanem azzal 6. sértettet akarta eltalálni, azonban a sértett védekezése folytán ez nem járt sikerrel. E tekintetben helyesen utalt a sértett nyomozati vallomására (elsőfokú ítélet 26. oldal 3. bekezdés, 27. oldal 1. bekezdés).

Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a tanú a nyomozati vallomását a tárgyalás során is fenntartotta. Ebből pedig okszerűen következik a másodfokú bíróság által előbb hivatkozott helyes ténymegállapítás. A sértett vallomását alátámasztották a bank biztonsági berendezésének felvételei is, amelyet a másodfokú bíróság a vádlott indítványára a másodfokú nyilvános ülésen is levetített. A meghallgatott más tanúk mellett a sértett imént hivatkozott előadását támasztotta alá már a nyomozás során előterjesztett orvosszakértői vélemény, melyet 1. szakértő az elsőfokú tárgyaláson kiegészítve előadott: „közvetlen közeli

lövés leadása valószínű, arra utalva, hogy a lövedék közvetlenül nem érte a testfelületet. Amennyiben a lövedék a testbe hatol, és sérülés is keletkezhetett volna, akár halálos következménnyel ... a vádlott részéről történt lövések közül legalább egy közvetlenül veszélyeztette 6. sértett testi épségét és életét, hiszen a bal alkarhoz abszolút közel esően lehetett a csőtorkolat a lövés leadásakor, és annak igen nagy a valószínűsége, hogy a felső végtaggal a sértett a fejét, nyakát vagy mellkasát próbálta védeni....az alkar síncsonti vetületében keletkezett sérülések nagy valószínűséggel keletkeztek védekezéssel összefüggésben akkor, ha valaki a felső végtagját életfontos tájék, mellkas, szív vagy fej védelmére maga elé helyezi." (2011. december 19. napján kelt tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal első bekezdés). -

Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és cselekményeinek nagy többségét az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

A 2. és 4. pontokban elkövetett rablások minősítése helytálló. A pénzintézetek sérelmére elkövetett rablások minősítése az értékhathárhoz igazodó. E mellett a magánszemélyek sérelmére elkövetett cselekmények minősítésénél sem tévedett az elsőfokú bíróság, mivel mindkét vádpontban az akaratot megtörő erőszak alkalmazásakor egy-egy fegyvert is eltulajdonított a vádlott, mely cselekmények minősítése valóban a Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablást, míg a 4. vádpontban a pénzintézet sérelmére ugyanilyen minősítés alá eső rablást valósított meg.

Az irányadó, helyes tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság az 5. pontban a nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette kísérletének megállapítására. Helyesen hivatkozott arra az ügyész, hogy e cselekménybe beleolvad a vádlott vagyon elleni bűncselekménye, az ugyanis külön nem értékelhető az emberölés mellett, mivel látszólagos alaki halmazatot képez azzal.

Helyesen hivatkozott arra a védő, hogy ugyancsak a kétszeres értékelés tilalmába ütközik a 4. és 5. pontban a vádlott cselekményének 1-1 rb. foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségekénti értékelése is. A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés jogi tárgya a természete személy életének, testi épségének és egészségének védelméhez fűződő társadalmi érdek lényegében megegyezik a rablás másodlagos jogi tárgyával, az egyén cselekvési, személyi szabadságának sérelmével. A rablás fegyveresen elkövetett alakzata a Btk. 321. § (3) bekezdés a) pontja alapján súlyosabban minősül az alapesetnél, mely cselekmény elkövetésekor a lőfegyver használatát az ítélkezési gyakorlat csupán a testi sérülés bekövetkezte esetén értékeli külön bűncselekményként is a gyógytartamhoz igazodva, avagy - az előző bekezdésben írtak szerint - az emberölés minősített eseteként. Nem indokolt ugyanakkor bűnhalmazat megállapítása akkor, amikor az okozott sérülés 8 napon belül gyógyuló. Ez esetben ugyanis a törvényi tényállásban meghatározott erőszak alkalmazásának szükségképpen velejárója. E körülményre is figyelemmel nincs ok az 5. pontban a lövés következtében lepattanó szilánktól 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedő 7. sértett esetében sem a könnyű testi sértés vétségének, sem pedig a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségének a megállapítására. Ehhez képest mindkét vádpontban a rablási cselekménnyel egyidejűleg, annak mintegy eszközcselekményként

használta a vádlott a lőfegyvert, e „foglalkozási szabályszegés” így szükségképpen eszközcselekménye volt a Btk. 321. § (3) bekezdés a), illetve Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontjába ütköző rablás büntettének, illetve emberölés büntette kísérletének. Szóba sem kerülhet az anyagi halmazat, mivel mindkét pontban a rablási cselekmény közben használt fegyvert a vádlott. Ha ugyan azt az elsőfokú ítélet 9. oldal 2. bekezdésében az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette a 4. pontban „szándékosan az őr mellé célozva” adta le a lövést, míg az 5. pontban a cselekmény megkezdését követően, az ajtót tartó sértett ellenállásának leküzdésére használta fegyverét - ekkor még ölési szándék nélkül -, ám ezt követően a 6. sértettel folytatott dulakodás során már a sértett megölése érdekében használta a maroklőfegyvert.

Összességében megállapítható, hogy a rablással, illetőleg az emberölés büntettének kísérletével látszólagos alaki halmazatban áll a Btk. 171. § (4) bekezdésére figyelemmel, az (1) bekezdés szerint minősülő, foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége. Ezért a másodfokú bíróság e cselekmények tekintetében a 4. és 5. pontban mellőzte a bűnösség megállapítását. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság csupán a minősítésben tévedett, szó sincs arról, hogy a vádlott a fegyver használatával ne merítette volna ki ezt a veszélyeztető cselekményt. Megjegyzendő azonban, hogy a helyes minősítést a Btk. 171. § (3) bekezdése szerint - a közvetlen veszélyt szándékosan előidéző fordulat - lenne a helyes minősítést. Tekintettel arra, hogy a cselekmény beleolvad a lényegesen súlyosabban minősülő vagyron elleni, illetve életelleni bűncselekménybe, az elsőfokú bíróság minősítésben való tévedését a másodfokú bíróság akként korrigálta, hogy a bűnösség megállapítását a 2. rb. foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés tekintetében mellőzte.

Ugyanez az indoka az 1. rb., a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel visszaélés büntette miatti büntetőjogi felelősség megállapításánál. Nem kétséges, hogy a vádlott első alkalommal a 2. tényállási pontban, másodszor pedig a 4. tényállási pontban lőfegyvert és lőszereket szerzett meg. Ahogyan arra több eseti döntés is rámutatott - BH 1978.509., BH 1988.334. - a lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés a bűncselekmény tartós jellegéből adódóan nem alkot halmazatot a különböző fegyverek, lőszerek különböző időpontokban történő megszerzése. Utóbbi eseti döntés kimondja, hogy „az eltérő időpontban történő megszerzés is természetes egységet alkot”. Az előzőekhez hasonlóan az elsőfokú bíróság ez esetben is a minősítésben tévedett, mivel a vádlott mindkét cselekménnyel bűncselekményt valósított meg a különböző lőfegyver megszerzésénél, azonban e cselekménye nem 2. rb., hanem csupán 1. rb. bűncselekményt valósított meg. Az pedig - ugyancsak az eseti döntés megfogalmazása szerint - a súlyosító körülmények körében értékelhető, hogy az elkövető a már megszerzett lőfegyverhez, lőszerhez képest újabbakat vett a birtokába.

----- O -----

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helytállóan sorolta fel az irányadó bűnösségi körülményeket. A minősítés változása folytán a halmazatban lévő cselekmények száma csökkent, azonban - mivel a vádlottal szemben felmentő rendelkezés alkalmazása nem volt indokolt, csupán minősítési kérdés volt a cselekmények számának

csökkenése - a halmazat változatlanul a súlyosító körülmények körében jelentős súlyt képvisel. További súlyosító körülmény a visszaélés lőfegyverrel büntette esetében, hogy a már meglévő lőfegyver és lőszer mellé a vádlott újabbakat szerzett a cselekmények elkövetésekor (a 2. vádpontban eltulajdonított maroklőfegyvert követően a 4. vádpontban újabbat).

A legsúlyosabb, életelleni bűncselekményre figyelemmel, a vádlottal szemben akár életfogytig tartó szabadságvesztés is kiszabható volt. E cselekmény kísérleti szakban maradása folytán nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor határozott időtartamban, annak felső határa közelében szabta ki a büntetést, az életelleni bűncselekmény mellett kiemelkedő tárgyi súlyú rablási bűncselekményeket elkövető vádlottal szemben. Nem kétséges, hogy a vádlottal szemben az elkövetés idején hatályos büntetőtörvényhez képest már az elsőfokú ítélet meghozatalakor hatályos büntetőtörvény is kedvezőtlenebb rendelkezéseket tartalmazott. Ezért a Btk. 2. § (1) bekezdésének alkalmazásával az elkövetés idején hatályban lévő törvényt kellett alkalmazni a vádlottal szemben. E körülmény folytán nem kerülhet szóba az ún. „három csapás” elv folytán a vádlottal szemben kötelezően alkalmazandó életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása (2010. július 23. napjától hatályos Btk. 85. § (4) bekezdése). A Fővárosi Bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés törvényes, annak lényeges enyhítésére nincs ok.

A járulékos kérdések körében az elsőfokú bíróság olyan bizonyítékok megsemmisítéséről is rendelkezett, amelyek az esetleges rendkívüli perorvoslat idején még jelentőséggel bírhatnak. A Fővárosi Ítéltábla ezért a vérminta, DNS nyomok, lábnyom töredékek, mikronyomok és egyéb tárgyi bizonyítékokhoz tartozó dolgok megsemmisítésére vonatkozó elsőfokú határozatot megváltoztatta, és e tárgyakat a Be. 155. § (2) bekezdésére figyelemmel a nyomozóhatóság illetékes osztályának küldte meg.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Bíróság csupán rendelkezett a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletében alkalmazott próbára bocsátás megszüntetéséről. Márpedig a Be. 330. § (4) bekezdése alapján, ha a vádlott bűnösségét a bíróság a próbára bocsátás ideje alatt elkövetett bűncselekmény miatt állapítja meg, a próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezi, és halmazati büntetést szab ki. Utóbbi jogszabályi rendelkezésnek megfelelően a másodfokú bíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság próbára bocsátást kiszabó, 2.B.XIII.29388/2008/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezte az ezzel kapcsolatos egyéb, helyes rendelkezések érintetlenül hagyásával.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítélete törvényes, az anyagi és eljárási jogszabályoknak megfelelő, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének előbbi rendelkezéseit a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes részét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év szeptember hó 18. napján

. Czine Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán sk.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.907/2011/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.112/2012/17. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. év szeptember hó 18. napján

Dr. Czine Ágnes sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Faragó Erika
bíróági ügyintéző